

Sygn. akt VI GC 148/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Hass-Kloc

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Kościak

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko: M. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. S. na rzecz powoda Przedsiębiorstwa Produkcyjno Handlowo Usługowego (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 97.355,85 zł (słownie: dziewięćdziesiąt siedem tysięcy trzysta pięćdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 487,19 zł od dnia 24 września 2014 r., do dnia zapłaty,
- 1.241,59 zł od dnia 11 października 2014 r., do dnia zapłaty,
- 2.934,20 zł od dnia 15 października 2014 r., do dnia zapłaty,
- 230,20 zł od dnia 15 października 2014 r., do dnia zapłaty,
- 5.299,16 zł od dnia 18 października 2014 r., do dnia zapłaty,
- 3.755,83 zł od dnia 25 października 2014 r., do dnia zapłaty,
- 471,58 zł od dnia 25 października 2014 r., do dnia zapłaty,
- 1.120,24 zł od dnia 25 października 2014 r., do dnia zapłaty,
- 2.528,16 zł od dnia 1 listopada 2014 r., do dnia zapłaty,
- 9.466,79 zł od dnia 1 listopada 2014 r., do dnia zapłaty,
- 2.253,85 zł od dnia 5 listopada 2014 r., do dnia zapłaty,
- 8.152,26 zł od dnia 19 listopada 2014 r., do dnia zapłaty,
- 1.039,21 zł od dnia 22 listopada 2014 r., do dnia zapłaty,

- 3.739,28 zł od dnia 26 listopada 2014 r., do dnia zapłaty,
- 3.398,30 zł od dnia 29 listopada 2014 r., do dnia zapłaty,
- 3.593,75 zł od dnia 3 grudnia 2014 r., do dnia zapłaty,
- 2.226,95 zł od dnia 6 grudnia 2014 r., do dnia zapłaty,
- 5.021,49 zł od dnia 11 grudnia 2014 r., do dnia zapłaty,
- 1.483,96 zł od dnia 17 grudnia 2014 r., do dnia zapłaty,
- 4.514,67 zł od dnia 17 grudnia 2014 r., do dnia zapłaty,
- 6.026,68 zł od dnia 20 grudnia 2014 r., do dnia zapłaty,
- 4.284,79 zł od dnia 24 grudnia 2014 r., do dnia zapłaty,
- 236,22 zł od dnia 28 grudnia 2014 r., do dnia zapłaty,
- 2.320,97 zł od dnia 28 grudnia 2014 r., do dnia zapłaty,
- 8.957,86 zł od dnia 31 grudnia 2014 r., do dnia zapłaty,
- 4.954,24 zł od dnia 31 grudnia 2014 r., do dnia zapłaty,
- 4.318,40 zł od dnia 16 stycznia 2015 r., do dnia zapłaty,
- 3.298,03 zł od dnia 21 stycznia 2015 r., do dnia zapłaty oraz kwotę 1.407,26 zł tytułem skapitalizowanych odsetek,

II. umarza postępowanie w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 9.688,00 zł (słownie: dziewięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 3.617,00 zł (słownie trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI GC 148/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 czerwca 2015r.

Pozwem wniesionym w sprawie powód Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) Sp. z o. o. w W. domagał się zasądzenia od pozwanej M. S., prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Delikatesy (...) w B. kwoty 121.400,06 zł wraz

z ustawowymi odsetkami od kwot wyszczególnionych kolejno w pozwie oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu powyższego podniósł, że sprzedawał pozwanej towary w ramach umowy współpracy z odroczonym terminem płatności. Pozwana nie zapłaciła za kupiony od powoda towar – na łączną kwotę dochodzoną pozwem.

W dniu 30 marca 2015r. Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy w R. wydał, zgodnie z wnioskiem zawartym w pozwie, nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 100-101).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła sprzeciw zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości jako przedwczesnego oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwana zarzuciła, że w dniu 26 marca 2015r. wpłaciła na poczet faktur: (...), (...), KF (...), KF (...), KF (...), KF (...), KF (...), KF (...), KF (...), KF (...), KF (...) kwotę 8.000 zł. Nadto wskazała, że zawarła z powodem w dniu 17 grudnia 2014r. porozumienie (następnie zmodyfikowane w dniu 25 lutego 2015r.) w przedmiocie spłaty zadłużenia. Zdaniem pozwanej powództwo jest co najmniej przedwczesne.

W odpowiedzi na powyższe powód, pismem procesowym z dnia 14 maja 2015r., podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko. Podtrzymał żądanie zasądzenia od pozwanej kwoty 105.355,85 zł tytułem należności głównej wraz z ustawowymi odsetkami od kwot wymienionych w piśmie (k. 131-132); podtrzymał żądanie zasądzenia od pozwanej kwoty 899,72 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek ustawowych od zapłaconej z opóźnieniem części należności głównej od kwot wskazanych w piśmie (k. 132) oraz podtrzymał żądanie w przedmiocie kosztów procesu. Powód potwierdził, iż pozwana po nadaniu przez powoda pozwu wpłaciła wskazaną w sprzeciwie kwotę 8.000 zł, a następnie kolejne 8.000 zł. Stąd zadłużenie zostało obniżone do 105.355,85 zł. Powód przyznał, że strony zawarły porozumienie co do spłaty zadłużenia, ale pozwana nie wywiązywała się z jego postanowień.

Na rozprawie w dniu 22 czerwca 2015r. powód oświadczył, że pozwana w toku postępowania, a to w dniu 29 maja 2015r. i w dniu 1 czerwca 2015r. (data księgowania przez powoda) wpłaciła powodowi kolejne zaległe należności, przez co powód oświadczył, iż żąda zasądzenia od pozwanej kwoty 97.355,85 zł tytułem należności głównej wraz z ustawowymi odsetkami od kwot jak w protokole rozprawy (k. 155) i w dalszym zakresie jak w piśmie z dnia 20 maja 2015r. (jak w pkt. I i II pisma tj. w wysokości 1.407,26 zł stanowiącej sumę skapitalizowanych odsetek). Pozwany wniosł jak dotychczas.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony prowadzą działalności gospodarcze. Powód pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...) Sp. z o. o.

w W., pozwana pod firmą Delikatesy (...) w B.

(dowody: odpis powoda z KRS k. 13-17; zaświadczenie pozwanej z CEIDG k. 98-99).

Strony współpracowały w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Pozwana nabywała od powoda towary, które następnie sprzedawała w ramach prowadzonej działalności (okoliczność bezsporna, umowa trójstronna z dnia 21.10.2013r. k. 110-111).

Powód wystawił z tytułu sprzedaży towarów pozwanej faktury VAT na łączną kwotę 121.400,06 zł. Faktury te zostały doręczone pozwanej i przez nią przyjęte. Pozwana nie kwestionowała wysokości faktur (okoliczności bezsporne; faktury VAT k. 6-9, k. 18-94).

Pismem z dnia 2 lutego 2015r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 125.993,54 zł. Pozwana wezwanie odebrała w dniu 13 lutego 2015r. (dowody: wezwanie do zapłaty k. 95; potwierdzenie odbioru k. 96).

W dniu 25 lutego 2015r. strony podpisały porozumienie dotyczące spłaty zadłużenia pozwanej względem powoda. Porozumienie to było poprzedzone porozumieniem z dnia 17 grudnia 2014r. W piśmie z dnia 25 lutego 2015r. wskazano, że na dzień zawarcia porozumienia zadłużenie wynosi 121.400 zł. pozwana zobowiązała się spłacić zadłużenie ponad dopuszczalny limit

w wysokości 24.000 zł w trzech ratach po 8.000 zł (pierwsza rata do 28 marca 2015r.; druga rata do 28 kwietnia 2015r.; trzecia rata do 28 maja 2015r.). Strony ustaliły także, że do czasu zejścia z zadłużenia, pozwana będzie wpłacała co tydzień na konto powoda nie mniej niż 2.500 zł, będzie dostawała towar 70/30 czyli „przy wpłacie 2.500 zł otrzyma towar za 1.750 tyś. brutto do czasu wyprostowania należności” (dowód: porozumienie k. 114).

W dniach 26 marca 2015r. oraz 28 kwietnia 2015r. pozwana zapłaciła powodowi po 8.000 zł wskazując na poczet których faktur kwotę tą zalicza
(dowód: potwierdzenie przelewu k. 109; okoliczność przyznana przez powoda w piśmie procesowym z dnia 14 maja 2015r.).

Pozwana ostatecznie nie wykonała warunków porozumienia z dnia 25 lutego 2015r., albowiem nie dokonywała ona cotygodniowych wpłat na rachunek powoda (okoliczność przyznana przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty k. 105).

W toku postępowania w dniach 1 czerwca 2015r. oraz 29 maja 2015r. pozwana dokonała wpłaty na rzecz powoda kwot: 1.000 zł, 2.100 zł, 4.900 zł
(dowody: potwierdzenia przelewów k. 152-154).

W związku z powyższymi wpłatami powód zmodyfikował żądanie pozwu domagając się zapłaty kwoty 97.355,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot jak w protokole rozprawy z dnia 22 czerwca 2015r. (k. 155) oraz zwrotu kosztów procesu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów, które to uznał za wiarygodne w zakresie, jaki wyznaczają im przepisy art. 244 i 245 kpc. Dowody te nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o przesłuchanie pozwanej w charakterze strony na okoliczność zawarcia pomiędzy stronami porozumienia co do spłaty zadłużenia, treści porozumienia, wywiązania się pozwanej z poczynionych ustaleń. Abstrahując od tego, że pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o dopuszczenie dowodu z przesłuchania tylko strony pozwanej (w świetle przepisów postępowania cywilnego brak takiego dowodu, dopuszczalny jest bowiem dowód z przesłuchania obu stron) to zgodnie z art. 299 kpc przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron dopuszczalne jest wyjątkowo, gdy w świetle oceny sądu, opartej na całokształcie okoliczności sprawy, brak jest w ogóle innych środków dowodowych albo gdy istniejące okazały się niewystarczające do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (zob. orzeczenie SN z dnia 17 września 1946 r., C III 719/45, OSN(C) 1948, nr 2, poz. 34; orzeczenie SN z dnia 17 stycznia 1966 r., II PR 486/65, OSP 1966, z. 9, poz. 209; postanowienie SN z dnia 13 lipca 1966 r., II CR 200/66, LEX nr 6017; postanowienie SN z dnia 5 marca 1974 r., I CR 66/74, LEX nr 7420; wyrok SN z dnia 18 sierpnia 1982 r., I CR 258/82, LEX nr 8446; wyrok SN z dnia 28 listopada 1997 r., II CKN 457/97, M. Praw. 1998, nr 5, s. 4; uzasadnienie wyroku SN z dnia 8 grudnia 2000 r., I CKN 1129/99, LEX nr 51635; wyrok SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001, z. 7-8, poz. 116, z glosą częściowo krytyczną C. Gromadzkiego, PS 2003, nr 3, s. 141; wyrok SN z dnia 5 czerwca 2009 r., I PK 19/09, LEX nr 519171; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 20 listopada 2012 r., I ACa 1175/12, LEX nr 1283507; wyrok SA w Warszawie z dnia 25 września 2013 r., I ACa 556/13, LEX nr 1381590). W rozpoznawanej sprawie okoliczności na jakie miałyby zeznawać strona pozwana zostały w dostateczny sposób wyjaśnione poprzez przedłożone przez pozwaną dokumenty, które nie były kwestionowane przez powoda. Dowód ten zatem okazał się zbędny.

Sąd zważył co następuje:

Poza sporem w niniejszej sprawie było zawarcie przez strony umów sprzedaży, w odzwierciedleniu których powód wystawił pozwanej dokumenty w postaci faktur VAT. Bezspornym były także warunki na jakich wystawiono faktury VAT, przedmiot umów, ustalone ceny oraz terminy płatności cen. Powyższe nie było bowiem kwestionowane przez stronę pozwaną. Jedyną kwestią sporną podniesioną w sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty było zawarcie przez strony porozumienia z dnia 25 lutego 2015r. dotyczącego spłaty zadłużenia pozwanej wobec powoda. Pozwana argumentowała, że powództwo

w świetle tegoż porozumienia jest przedwczesne, albowiem wypełnia ona jego warunki. Jednocześnie pozwana przyznała, że nie dokonywała na rzecz powoda cotygodniowych wpłat na rachunek powoda, do czego zobowiązała się w porozumieniu. Powyższe tłumaczyła niedostarczeniem przez powoda towarów. Powód w odpowiedzi na powyższy zarzut wskazał, że dostawa pozwanej towarów przez powoda była uzależniona od płatności ze strony pozwanej, a nie jak twierdziła pozwana odwrotnie.

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy sprzedaży (art. 535 kc). Przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu ją, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Powód jako inicjator niniejszego procesu winien był zatem udowodnić (art. 6 kc), że strony zawarły umowę sprzedaży, że w jej realizacji wydał pozwanej towar, co obligowało pozwaną do zapłaty ceny. Zdaniem Sądu Okręgowego powód powyższemu obowiązkowi sprostał. Na dowód zawarcia z pozwaną umów sprzedaży oraz wydania towarów powód przedłożył faktury VAT podpisane przez osoby upoważnione do wystawiania i otrzymywania faktur. Na każdej fakturze wskazano, że została ona wystawiona w oparciu o dokument WZ, który to jest dowodem na wydanie towaru, a czego pozwana nie kwestionowała. Wprawdzie faktura VAT jest dokumentem prywatnym (tak wyrok SN z dnia 7.11.2007r., II CNP 129/07, Lex nr 621237), to jednak należy podkreślić, że dokumenty prywatne korzystają z domniemania, że oświadczenie zawarte w dokumencie pochodzi od osoby, która dokument podpisała. Nie bez znaczenia w niniejszej sprawie jest natomiast to, że pozwana nie zakwestionowała faktur VAT w oparciu o które powód żądał dochodzonej pozewem kwoty, nie zakwestionowała także faktu ich otrzymania, wskazanych tam cen oraz terminów płatności. Powyższe okoliczności pozwalają Sądowi, w ramach swobodnej oceny dowodów, uznać treść cytowanych dokumentów prywatnych za zgodny z rzeczywistym stanem rzeczy.

Ponadto okoliczności faktyczne niniejszej sprawy były de facto bezsporne. Pozwana zarzuciła jedynie, że powództwo jest przedwczesne, bo strony zawarły porozumienie z dnia 25 lutego 2015r. dotyczące spłaty zadłużenia, które pozwana realizuje. Porozumienie z dnia 25 lutego 2015r. dotyczyło spłaty całego zadłużenia pozwanej wobec powoda – w sumie 121.400 zł., a nie tylko 24.000 zł płatnych w trzech ratach po 8.000 zł. Przedłożone przez pozwaną e-meile kierowane do powoda (k. 125-126) dotyczą okresu sprzed zawartego porozumienia i dowodzą, że już wówczas pozwana miała problemy z płatnościami. Dokumenty te jednak nie mogą przekładać się na treść i znaczenie porozumienia zawartego w lutym 2015r. Powód wykazał, że pozwana nie wywiązywała się z treści zawartego porozumienia, a zatem miał prawo wystąpić na drogę sądową i zainicjować niniejsze postępowanie. Pozwana sama w sprzeczności od nakazu zapłaty podniosła, że nie dokonywała cotygodniowych wpłat na konto powoda - a to było jednym z warunków podpisanego porozumienia. Pozwana nie wykazała przy tym swojego twierdzenia, że powodem nie dokonywania tychże wpłat był brak dostarczenia towarów przez powoda – co zresztą w świetle realiów współpracy handlowej wydaje się mało realne. Z treści porozumienia wynika zaś wprost, że przy wpłacie 2.500 zł pozwana otrzyma towar za 1.750 tyś. brutto”. Rację ma zatem powód, że warunkiem dostarczenia towaru była w/w wpłata. Okoliczność zaś dokonania poszczególnych wpłat na rzecz powoda w toku niniejszego procesu nie ma wpływu na ocenę stanowiska pozwanej, jedynie ma znaczenie dla powoda, który w związku z uzyskaniem zapłaty obniżył dochodzone pozewem roszczenie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd, na podstawie art. 535 kc, orzekł jak w pkt. I wyroku. O odsetkach orzeczono w oparciu o art. 481 § 1 kc.

w zw. z art. 455 kc.

W związku z tym, że powód cofnął powództwo w zakresach kolejno wskazywanych w pismach procesowych i do protokołu rozprawy Sąd, na podstawie art. 355 § 1 kpc umorzył postępowanie w tym zakresie – o czym orzekł w pkt. II wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu znajduje uzasadnienie

w art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013.490 t. j.). Na zasądzoną kwotę składają się: kwota 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 6.071 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu.